

EL BORINOT

Setmanari il·lustrat
20 cms.

ANY IV. N.º 135

24 JUNY 1926

PREU DE SUBSCRIPCIÓ: 2'50 PTES. TRIMESTRE

LA CORRESPONDÈNCIA A L'ADMINISTRACIÓ: ANGELS, 22 I 24. — BARCELONA

*Projecte de l'església de Sant Pere Màrtir,
al cim de la Muntanya d'aquest mateix nom.
Barcelona.*

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Joaquim Mir i Marinas

Un advertiment: el cognom de "Marinas" no afecta el Mir, és a dir d'afectar-lo sí que l'afecta, però volem dir que no és una mateixa cosa amb l'altre, no és un mateix nom i no és una mateixa persona, gràcies a Déu. Altrament, creiem que no calia gaire posar aquest avís; però no ens agrada que ni de lluny pugui ni per un moment haver-hi perill de confusió.

Tot plegat, és que En Joaquim Mir ha estat tombat per un tal Marinas, en el concurs artístic pictòric de Madrid, quan havia d'ésser tot el revés segons diuen els que hi entenen.

Què ha passat, doncs?

Si ens hem de guiar per les notes més o menys oficioses, comunicats, gasetilles, telegrams, etc., etc., risquem de perdre-hi el cap. Deixem estar tota aquesta literatura. No cal tanta de cosa per entendre'ns i veure-hi clar d'una vegada.

El senyor Joaquim Mir va molt errat de comptes si es pensava que amb les seves "obres" en tenia prou per anar pel món, per combatre, concursar noblement i estar a les resultes del certamen. Ha caigut, ara, del niu el senyor Mir? Li han tret d'una vegada per sempre la bena dels ulls?

Alguns diuen:—I per què hi havia d'anar; per què perdre temps?

Una cosa per l'estil diem nosaltres.

Ja és hora que la nostra gent s'hi miri: En Mir i sigui qui sigui.

Si hi volem anar, anem-hi amb "murrieria", no pas amb aquella "honradesa", amb aquella "bona fe" solament.

Això a part, resulta que el vencedor

indiscutible ha estat En Mir. El senyor Marinas tindrà totes les medalles imaginables. Les medalles, tanmateix, són una mercaderia de llautó, moltes vegades. Entesos.

Per En Mir ha estat la rebuda triomfal. Nosaltres entre això o una medalla—ni que fossin mitja grossa—no dubtaríem gota.

X.

FANTASIAN

El món és una roda de carro que roda sens parar mai.

Un gra de pols, un home, cau de l'infinit; pels radis de la roda va dant tomballons.

Roda que roda la roda, i el món fa sa via, no para un instant.

Va davallant l'home per entre la roda, quan és al bell mig, apar que s'atura; mes no, sent fretura per arribà a la fi.

I va davallant, sens temença: ja sap què vindrà.

Quan toca en la terra la roda que roda, rodant el trosseja, què hi fa!

Es tanta la pols, que un gra res importa. La vida què és? un somris festiu?

Es obrir i tancar les parpelles com fan les estrelles en les nits d'istiu.

LLUÍS BOTA I VILLÀ

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

HUMOR D'AVUI

A CAL PERRUQUER

El barber.—Quin cabell tan mal tallat duu! Sembla que li hagués escurçat un “zin-cal’s”! Es pot saber a quina barberia d’estar per casa li van tallar?...

El client.—Sí, sí: a aquesta mateixa. Avia’t farà quinze dies.

El barber.—Fóra, també, tan amable de dir-me el nom del dependent...

El client.—No el sé, francament. Però va ésser vostè mateix! — Veïam si avui s’hi llueix una mica més. Ja és prou gran, per saber arranjat els cabells com cal; me sembla!

CARDEDEU, POBLE D’ESTIUEIG

El llogater.—Estic molt content, senyor propietari. El seu xalet va plaure del tot a la meva dona. Pel preu, que no és exagerat en excés; per la bola de vidre vermella del capdavall de la

llum del menjador; pels ànecs del sortidor del jardinet; vaja, per tot plegat!

El propietari (En un excés de modestia).—Es cert. Però hi manca una banyera...!

El llogater.—Oh! No ho cregui. Per tres mesos que dura l’istiu, no val pas la pena!

A LA CASA DE SOCORS

El metge de guàrdia.—No m’explico com tot un senyor urbà ha pogut ésser atropellat per un taxi estant de servei a la plaça de Catalunya!

L’urbà ferit.—Jo tampoc, i això que fa una hora que ho estic rumiant!

El metge de guàrdia.—Però, on esguardava quan li succeí el desgraciat incident, a la dreta o a l’esquerra?

L’urbà ferit.—Ni a una banda ni a l’altra: avall. Estava llegint a “El Noticiero” la ressenya de la cursa d’“El Gallo”...!

4. - EL BORINOT.

HUMORISME ANGLES

Un amic meu, nat a les vores del Tàmesi, però fill de pares catalans, pensa posar, el jorn que es casi, el següent anunci al diari més voluminós de la nostra ciutat barcelonina:

El jovenet

N'ARTUR MASO I MASRIERA

"Niño bien"

es casarà avui, a la tendra edat
de 78 anys

estant en gràcia de Nostramo

(A. C. S.)

Els seus pares, germans, cosins, oncles, ties, amics i les raons socials: "Pobres gendres!", "Home casat, ruc espatllat" i "La Societat Protectora de Plantes i Animals" i la seva desconsolada i mimada gateta d'Angora, en recordar als seus amics i coneguts tan dolorosa pèrdua, els pregunten la caritat de llurs oracions i l'assistència al solemne ofici-casament que, per a l'etern descans de son ànima solterona, tindrà lloc demà disabte, dia divuit del corrent, de dos quarts d'onze a la una tocada (depèn de la llarga "toilette" de la núvia) en l'església parroquial de la Concepció. D'aquest favor quedaran "bestialment" agrats.

No es convida públicament.

A. LL.

Ciutat, juny 1926.

UNA ALTRA ANECDOTA

Aquesta fou viscuda per un bon actor i mantes vegades director de Companyia còmico-dramàtica, encara que sembla que ara li tira la lírica.

Actuava en N.lla. en una companyia, per primera vegada, i es presentà a l'assaig; ja trobà estrany que hi acudissin tan pocs actors, però no en féu cabal. Fou avisat per actuar, i un cop dalt l'escenari es promogué el següent i curt diàleg:

Director.—Veu, aquí hi ha tal, aquí tal, aquí el mig la senyora i vostè...

N.lla.—I jo aquí!—digué tot escupint a terra; i agafà el capell i marxà.

MÀRCIUS

OH, NAU

¡Oh, nau! que llisques damunt la mar blava més lluny d'allà on fineix l'ample horitzó; jo et prec, deslliuris a ma sang esclava i duguís a mes penes redempció.

Arrenca'm ja, del pit la forta trava i cura amb la teva aigua la cremô; i fés, que creui amb tu l'ampla mar brava besats ambdós per un mateix petó.

I, un cop descobert l'aspre misteri que et volta tot moment, oh, bella nau, el meu amor esdevindrà lloança,

serà molt més lleuger mon captiveri encar que fora de la mar la pau, poruc, albiri com la mort s'atansa.

EN JOAN I ELS SEUS GOSSOS

Joan tenia vint-i-cinc anys. Era un home extraordinari, com no en corren gaire a Catalunya: tenia una amor profunda i arreladíssima pels gossos i, en general, per tota mena de bèsties; i això que no pertanyia a la Societat Protectora de Plantes i Animals. Un tipus pintoresc com ell, sols es troba a Anglaterra, on l'animal, no sols no és maltractat, sinó idolatrat. Primer hom pega a la dona que no al gos que acaba d'estripar uns pantalons nous.

Llur dèria li venia ja de la tendra edat de sis anys. Quan els seus pares, per les diades de Reis, li demanaven: —“Què vols que et portin?”... ell responia, invariablement: “Un gos!” —Més grandet, quan tenia por, la seva mare li deia: —“Tens por? Ja et compraré un gos!” I ell, encara un nin, pensant-se que la resposta no era cap adagi, vinga passar por perquè li comprés el gos. Al cap de temps, se'n desenganyà, i fou la primera forta dolor de la seva vida.

Des de fa un any, té un gos i una gossa policia-llops; i fills dels dos, cinc grassonets cadells de quinze dies. Amb semblant “família”, ja no ambiciona res més, està content del tot. Ja ho diu ell mateix amb aquesta frase: “Per posseir la més gran de la felicitat, no hi ha com estar en gràcia de Déu... i tenir gossos!”

I per fer-se hom càrrec de la personalitat pintoresca de Joan, no hi ha com conèixer aquesta mitja dotzena d'anècdotes que segueixen...

EN JOAN, BALLADOR QUE NO DANSA.

Era el diumenge a la tarda. En Joan, com de consuetud, havia anat al ball del Casino del Parc. L'animació era extraordinària. El quintet, molt americanitzat, llançava llurs inharmo-

niosos sons. Els xicots, fets uns calçasses a la moda i de la moda, estrenyien bibelots de llavis destenyidors. Elles i ells asseguraven que ballaven “Xarlestons”, el ball de més moda. Mantes mares, qui solien anar a passar els estius en terres de vinyes, com la mateixa Alella, exclamaven que les parelles dansadores sols aixafaven raïms. I que a darreries de setembre, al cup d'alguna casa de pagès, podrien organitzar un ball de “Xarlestons”. Estarien de ple en el seu element: trepitjant raïms “de carn i ossos”. I potser fins el pagès els pagaria l'orquestra, i encara hi guanyaria diners...

Mes, en Joan no ballava, i no veia ni oïa res. Estava assegut en un recó, amb la faç tapada per les mans, “visiblement” capficat.

Al cap d'una estona, s'hi apropà son amic Jaume, conqueridor de cors femenins o amb l'aparença de tals. I li digué, tot separant-li les mans de la faç:

—Què tens, amic Joan? Tu fas mala cara!...

—Això no obstant, em trobo perfectament...

—Potser tens algú de la família maltal, ah?

—Sí: el gos!

LA GOSSA POLICIA-LLOP D'EN JOAN.

Era allò que se'n diu un tros de pa per a la família d'en Joan i per a llur guàrdia; però no podia veure els forasters, ni tan sols ensumar-los de lluny. Millor dit: pels primers, era un veritable policia, i pels segons, un feréstec lloparro.

Un jorn, un cobrador d'un asil de nois esguerrats tustà la porta del pis dels pares d'En Joan. La serventa l'obrí i el féu esperar al rebedor. Era

6. - EL BORINOT.

alt i sec com una canya; es pot dir que tot eren ossos i més ossos.

La gossa s'escapà del despatx d'en Joan, anà vers el cobrador, a qui els gossos feien por d'una manera escandalosa. I, com era d'esperar, l'home apretà a córrer pels passadissos del pis, tot cridant a en Joan.

—Senyoret, agafi el gos! Aquesta bèstia m'ha confós. Es creu que sóc el cobrador del seu sastre! I sóc el recaptador d'un asil! Senyoret, agafi el seu gos!

—Gossa, gossa!—replicà, picat, en Joan.

—Em vol mossegar la canyella de la cama dreta! Aviat quedaré esguerrat com un dels nostres asilats! Verge Santa...!

A tots aquests gemecs de por i desesperació, respongué tranquilament el propietari de la ferotge bèstia:

—Bon home, no tingueu por que us mossegui! Detesta els ossos i la carn magra.

PERQUE NO ES CASAVA JOAN

El desig dels seus pares i germanes era que es mullerés aviat. Que no esperés que tingués els trenta anys. I tant era així que, a cada àpat, li proposaven noies per viure-hi legalment tota la vida, fent allò que se'n diu un bon casament... moralment, físicament i "material". Però Joan estava entestat amb tretze són tretze, i de cap manera volia "posar a la rifa", que és com ell anomenava el sant matrimoni.

Un vespre de juliol, bo i passejant pels jardins del Turó Parc amb un bon amic de la infantesa, aquest li demanà:

—Jo compto que et plau més la teva gossa que qualsevol dona, per bonica, o per sàvia o per rica que sigui!...

Joan, respongué:

—Tot podria ésser! A part moltes altres raons, perquè una gossa és més fidel i més barateta de mantenir!...

COM GUARIR UN GOS

Joan un cop tingué el gos malalt, greument malalt. Era tuberculós. I el seu veterinari (però al servei de la bèstia) li havia aconsellat, més que remeis interiors, bons aires. I per ço era que en Joan tots els dissabtes a la tarda, aprofitant la setmana anglesa, i els diumenges al matí, lligava el seu gos i se l'emportava a respirar bons aires als afores. En arribant a Sant Martí, el seu camí predilecte era aquest: passar per davant de l'hospital d'El Nen Déu, del de la Creu Roja i Sant Pau, clínica de L'Aliança i de l'Assistència Francesa. Ell trobava que aquest era un camí molt calidable.

Una vegada, una sola, arribà fins al Carmel, on el seu gos es menjà una gallina d'una casa de pagès. Als crits de les veïnes, xafarderes com totes, sortí la propietària. En assabentar-se de la desgràcia, i sense mirar res, volia matar en Joan i al seu gos. (Per aquella santa dona una gallina valia per un home i un gos plegats, i encara hi perdia diners).

En Joan, no volent raons, i també per ja estar acostumat a pagar gallines que no tastava mai, proposà a l'enfustimada mestressa:

—Quant val la gallina?

La dona guaità el gos, que se la menjava, amb la joia d'un tartarí que acaba de matar un lleó, i respongué:

Ah, cap cèntim, no en vull de la gallina! Es la negra!...

—I, per què? Per quin motiu?...

—Perquè la negra sols era bona per llençar-la: era tísica!

En sentir-ho, Joan volgué arrencar la gallina de la boca del seu gos, mes sols en restaven les plomes. I durant una setmana llarga, no aclucà els ulls ni prengué aliment, esperant el fatal desenllaç del seu volgut ca.

Ahir, i quan el portava a son costat, trobà el seu veterinari pel carrer, el qual exclamà:

—Que s'ha posat gras, el seu gos! Està fet un espetarrant exemplar! Què li ha donat per guarir-lo, si es pot saber?

—Una gallina tísica!

L'AMIGA D'EN JOAN

Tenia disset anys. Era entrenadora d'una acadèmia de ball del carrer d'Aribau. En Joan sols hi anava a dansar quan sortia malhumorat del despatx; era com posar oli en un llum. La noia era un veritable ram de flors. Valia tant d'or com pesava, i això que se n'anava cap als setanta vuit quilògrams. En Joan, el dia que la veié per primera volta, en restà enamorat. I al cap de pocs dies, se l'estimava follament, amb deliri. Ella li corresponia amb la mateixa moneda. Però llur joia no era complerta. Mai podien sortir sols. La xicoteta sempre anava acompanyada per la seva mare. Això era llur desesperació. L'amor en companyia, si no és a París, no és compartible. Per ço Joan, trossejant la seva amor, féu veure que la deixava... fins que una tarda poguessin sortir sols i anar on els plagués més. En Joan era del sistema que, per arranjar les coses, s'han d'espatllar.

Però passaren deu dies sense escriure's ni veure's. Ella no donava senyals de vida. I l'orgull d'ell no li permetia de rebaixar-se, per prendre llurs trencades relacions. I, no cal dir-ho, sofria a desdir, maleïa fins i tot l'hora i el jorn que la conegué.

Finalment, un mig dia ella l'esperà pel carrer on solia passar Joan, per anar a dinar. L'aturà i li digué, de cop i volta:

—Ja és ben veritat que el bo es fa esperar, però arriba un dia o altre!— Joan, aquesta tarda estic completament a la teva disposició...—Per què no em dius quelcom?...

—Et vull ésser franc, noia!—respongué quasi tartamudejant, ell.—Ho sento molt, però avui no et puc com-

plaure. Precisament aquesta tarda la gossa em té de cadellar...!

EL RETRATISTA D'EN JOAN

Vivia a un pis de la plaça de Catalunya, era considerat com un dels millors de la ciutat. De més, de temps ha, era molt amic d'en Joan, el qual el coneixia de quan era aprenent, però ja amb fama de bon retratista. (El clixé per a ser-ne, és d'allò més senzill: no fent cap retrat com l'original de carn i ossos, sinó embellint un cinquanta per cent els homes... i el doble les dones. Un artista fotogràf que es comporti tan cavallerosament (per no dir piadosament) amb les dames, recull totes les simpaties de llurs retratades, a part d'una formidable propaganda de franc). En Joan pujà a casa el seu amic, per poder enviar son darrer retrat a un riquíssim i solter oncle de Buenos Aires...

Però succeí això: Aquell dia, en Joan, davant la màquina fotogràfica, posà cara de prunes agres. No sabia perquè, però el cas en que no estava d'humor. Potser perquè plovia i acabava d'estrenar sabates i havia tingut de travessar la inacabable i expiatòria plaça de Catalunya.—I tots els avisos del seu amic, perquè posés cara de Pasqües, queien, un darrera l'altre, en sac estripat. De res no li servia de dir:—Joan, somriu. Pensa en la revista del Còmic.—En les modistetes de les Rambles i del carrer d'En Pelai.—O en una damisella soltera i multimilionària... i sense mare...

Els llavis d'en Joan romanien immòbils com els de l'Esfinx...

Quan el retratista ja es donava per vençut, tingué una idea genial. I l'anuncià així al seu amic Joan:

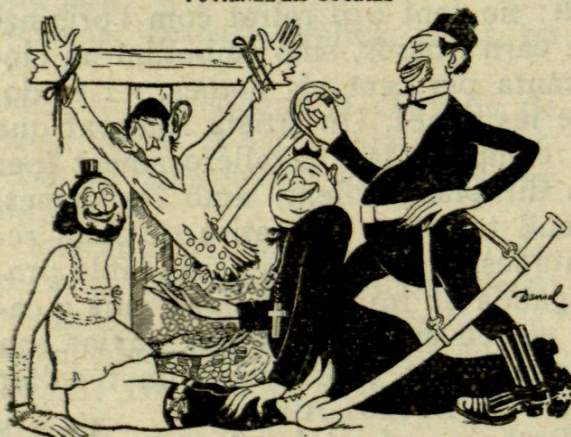
—A la una! a les dues! a les dues i mitja!...—(Pensa en tota la teva cria de gossos, Joan!)—...i a les tres!—Ja estem, noi! Gràcies a Déu!...

I val a dir-ho. En Joan restà retratat amb un somriure més dolç que la mel de Montserrat...

ALBERT LLOBREGAT.

PUTXINEL·LIS SOCIALS

Farsa que ja molts segles s'està representant en el Gran Teatre Monjàh.

Tamany: $27 \times 18'5$. — Any 1913. —
Impremta de Francesc Borràs.

Diaris, Periodics, Revistes, Butlletins, &., apareguts a Ca

En Titella.—Tamany de $27 \times 18'5$. Periòdic setmanari aparegut a Barcelona, primer número, 5 de desembre de 1913. Darrer número, 14 agost 1914 (segons la col·lecció que tenim a la vista, d'En Nicasi Perayre). Es tracta d'un periòdic il·lustrat amb "ninots", lliure; mordaç, més que humorístic, irreverent, en tot es posa, seguint tendències més aviat ultranceres cap a l'esquerra més social que política. Els seus escrits són tots amb pseudònim. Sortia els divendres. Preus: Una peseta trimestre a tot arreu; número solt 5 cèntims. Consta de 8 pàgines. Impremta de Francesc Borràs, Passatge de Banys cantonada a Ginjol; després Impremta Costa, Nou de la Rambla, 45. Barcelona. (Col·lecció N. Perayre).

Año 1. Barcelona 20 de Agosto de 1864. Núm. 3.

LA VIBORA

PERIÓDICO SATÍRICO VENENOSO.

PRECIOS DE SUSCRICION. — Barcelona 4 rs. al mes. — Provincias 15 rs. trimestre. — Estrangero 24 rs. trimestre. — Ultramar 40 rs. trimestre.
PUNTOS DE SUSCRICION. — Ginesta, Jaime 1.º — Puig, Plaza Nueva. — Niubo, Espasaria. — Sauri, Ancha, y en la Administración, calle de Aray, n.º 5, tienda, á donde se dirigirán todas las reclamaciones.

Primeros suscritores: El Sr. Fiscal de Imprenta y el Gobierno Civil.

SUSPENSION DE HOSTILIDADES.

Nuestros lectores sabían que *La Vibora* se encontraba un poco indispuésa. Los médicos hidropáticos que la median le propinaron un baño de chorro en las olorosas aguas de la Pada.

Tamany: $25'5 \times 17'5$. — Any 1864. —
Impremta de Joan Oliveres.

La Vibora.—Tamany de $25'5 \times 17'5$. Setmanari aparegut a Barcelona per l'agost de l'any 1864. Director i propietari: Josep Ricart. Consta de 16 pàgines, satíric i mordaç. A les pàgines centrals duu gravats, caricatures, etc. Apar del mateix to i estil, de's "Pàjaro azul", Pàjaro verde", etc. Té semblant format i disposició tipogràfica. Duu secció de "Mardeduras". Preus: 4 rals al mes, Barcelona; fora 15 rals trimestre; Estranger 24 rals trimestre; Ultramar 40 rals trimestre. Impremta de Joan Oliveres, Escudillers, 57, Barcelona. (Col·lecció de N. Perayre).

Ciudadano Papagayo.—Tamany de 23×15 . Curios setmanari que apa-

Quietos aquí, Canalla revoltosa!

Se suscribe al CIUDADANO PAPAGAYO a 5 rs. por cada 8 chillidos ó números en la Librería de D. Agustín Gaspar frente la Lonja. En la tienda del limpia botas de la plaza del Teatro, y en la Imprenta y Litografía de Roger en los Capuchinos.
Los números sueltos se venden a 6 cuartos.

VAYA DE CARNE Y DE DERECHOS.

Amigo el Papagayo del pueblo y muy particularmente de los infelices jornaleros no puede mirar con indiferencia el que las Autoridades populares, verdaderos tutores y curadores de aquel, no

Tamany: 23 X 15. — Any 1842. —
Impremta de Roger.

talunya de cent anys ençà

reix com sense títol. Surt a Barcelona el primer número el dia 14 (suposem) de febrer de 1842. Diem "suposem" perquè trobem que el número 2 té data de diumenge (20 febrer), i el número 3 té data de dissabte (26 febrer); com es veu, doncs, hi ha irregularitat. Són e's dos únics exemplars que avui tenim a la vista. El tarannà d'aquest periòdic és de sàtira, i sàtira irreverent. Compta els números per "chillidos". Duu la secció usual que en diu "Picotazos". Preus: cada 8 números 5 rals. Número solt 6 quartos. Consta de 8 pàgines. Impremta i Litografia de Roger "en los Capuchinos", diu; Barcelona. (Col·lecció de Nicasi Perayre).

(Col·lecció N. PERAYRE).

Cal descobrir el frau

Quan feia de *raspa* li dèiem Casilda per bé que tots la coneixíem pel sobrenom de "Filosofia" degut a l'especial tarannà que tenia i per fer la intelligent i especialment ésser *viva*. Un bon dia, en parlar de telefonia digué la *filosofia* sense fils i restà batejada per sempre més.

Endemés era una *raspa* com solen ésser la major part de les del "gremi de l'escombra"; molta parencia i, ben garbellat, no res.

En presentar-se en certa avinentesa excessivament emblanquinada de cara, alment un *pierrot*, la mestressa pogué escometre-la d'aquesta faisó:—mira què tal! que menjarem lluç avui, Casilda?—Per què em diu això?—replicà la *raspa*.—Vostè dirà, tan enfarinada que va! Vol dir potser, que així és més mona?

Fillets de Déu! un hom no sap què cosa és una picada d'escorpí; però en la manera com es redreçà la Filosofia, n'hi hagué per creure's que la fiblada havia anat endins. Com si diguéssim un gallet en el furor del *Cok-pikt*. Sortosament la mestressa afluixà; altrament hi havia dimissió fulminant.

La vanitat se l'emmenava, es veia fàcilment que no tenia carnadura de serventa. Esclofassada en una butaca es passava tranquil·lament una tarda sencera empassant-se els arguments de pel·lícules que li matxucaven el cervell privant-la d'encertar res, ni per una casualitat. La sopa, la feia dolça, les patates agafades, la carn la deixava crua com eixint de l'escorxador. Intentar re reprende-la hauria estat atansar un llumí encès a un polvorí.

Una tarda, segura que la mestressa retardaria la tornada per raó d'anar a casa la modista, la Filosofia es trobà en el seu element. Sola i lliure, no s'hi pensà gens a executar ço que fan totes les *raspes* bon punt se'ls presenta

10. - EL BORINOT.

avinentesa. S'abillà amb les millors robes de la mestressa després de treure d'armaris, capses i calaixos vestits, pells, abrics i capells. Hom pot imaginar-se com es trobaria de bufona davant l'espill. Pomades, essències i collets, ho féu anar en daina. La satisfacció l'hauria rebentada si en aquell dolç moment no l'hagués sorprès el crit de la mestressa que, tota sufoçada, havia pujat al pis per tal de recollir quelcom oblidat.

Hi hagué astorament? pànic? Escorreguda, embogida, esma-perduda ni un mot d'excusa pogué trobar, corglada, cercà un amagatall mentre la mestressa seguia cridant-la; només s'oïen els passos apressats de la fugitiva. Un esglai s'apoderà prest de la senyora qui sospità una malaurança. Potser un treball, qui sap?

Corregué al rebedor sense que res de nou la sorprengué; a la sala tot estava en ordre; a la cuina no hi havia ningú. En obrir el dormitori tingué un ensurt indescriptible en veure uns peus que sortien de sota el llit. No hi havia dubtes, tenia lladres a casa. Uns crits esgarriñosos menaren gent al pis, gent de la mateixa casa, d'aquell carrer, de mitja hora lluny, civils i "polis", bombers i llacers, tota la guarnició urbana envaí la casa als pocs moments, tragué de l'amagatall, desmaiada, l'autèntica Filosofia abillada amb els vestits de la senyora.

Cadascú retornà als propis quefers, mentre restava l'indispensable i tradicional rotllo que es situà davant la casa tot relatant i comentant el succeït.

La conseqüència lògica i immediata fou l'acomiadament de la raspa la qual, avergonyida, eixí de la casa en companyia d'un macip portador del bagul d'equipatge.

Què passà després? Hom té el dret de fer-ne les suposicions que millor li sembli. El destí—com deia aquell—sempre és qui mana—. Heus ací que

tot d'una a "Eldorado" s'anuncià el debut d'una notable coblejadora. Era no menys que la pròpia Filosofia que, amb un sobre-nom tot estrany es presentava davant el públic rica de joies, llampant vestuari i abundós desvergonyiment. Si triomfà o no en el nou ofici, no ens pertoca d'escatir-ho. Durant una llarga temporada, el seu nom emplenà anuncis i cartell. Fou llavors que, sense que l'art hi guanyés gran cosa, féu parlar molt prescindint de la moral i sense que la gràcia i bon gust resplendís enlloc. Era el públic que pagava, callava i deixava fer—com sol passar en tolerar les pitjors astracanades—baldament li serveixin gat per llebre. Amb *filosofia*, o sense, ja se sap com s'empassa les llaunes més estupendes tot i constar-li que la majoria de les "etoiles" s'ha educat en el digne "gremi del fregall i l'escombra" amb perdó sigui dit de les honroses excepcions que no tiren per marqueses ni princeses russes atraccionistes. Caldria descobrir el frau.

EL DOCTOR ARMILLA

Revetlla de Sant Joan

O nit de juny, la nit que ets tan galana, encesa per al nostre Sant Joan, que dónes joia als ulls, foguera gran, i enrames amb geranis la barana.

Es mou en el teu si cosa pagana d'uns altres temps que sempre van tornant. En bruixes creuen donzella i galan que els dotze tocs esperen de campana.

Es en el test l'aliàbrega ben tendra. D'aquella flama resta sols la cendra, que els vaillets amb bastons van regirant.

en cerca de patates ben torrades, que l'àvia deixà totes colgades; i entre xiscles i cops ne van menjant.

Biblioteca Joan BERTRAN
i Hemeroteca General

Sant Gervasi, juny de 1926.

llibres & lletres

UN FILM, per Víctor Català; *Biblioteca Literària de l'Editorial Catalana, Barcelona, 1926.*

Aquesta notable biblioteca acaba d'enriquir-se amb el guany de la novella de la gran escriptora Víctor Català, una de les nostres primeres valors que ha dut el nom de la terra, gloriósament, arreu del món. En "Un film" se'ns presenta la novellista dels caires profunds que ja coneixem i que sovint ens batzega fins a l'íntim de l'ànima, de vegades amb un passatge, de vegades com qui diu amb una sola frase.

L'ESPERIT DE SANT FRANCESC I EL TERÇ ORDE, per Dietrich von Hildebrand, traducció de l'alemany del R. P. Marc de Castellví, *Framenor; Llibreria Franciscana, Barcelona, 1926.*

Incorporar una obra com la de von Hildebrand al català no és una tasca mínima, i el traductor hi ha reeixit amb fluïdesa i elegància. Es tracta d'un llibre que tot i anar especialment per a aquells qui són afectats a l'Orde franciscà, ofereix una lectura l'interès de la qual no és indiferent per a ningú. La seva lectura "raja" placèvolament, i el seu contingut és d'una forta espiritualitat.

SEVERAL.

—Al Coliseu Pompeia, l'Adrià Gual ha donat una altra mostra de la seva vitalitat. Era el dilluns, dia 21, que ens exposava els seus projectes—oh, home optimista i fecund—, represa de la seva Obra del Teatre Intím, que tan bons records ens deixà. Després fou representada amb gust la farsa del mateix Gual: "El Secret", pels senyors Claramunt, Xuclà, Domènech i el nen Soriano.

—Llegim que En Josep M. de Sagarra és l'autor d'una nova peça dramàtica: "Andreu el navegant", musicada per Enric Morera.

—Al "Diari de Mataró" es començarà aviat la publicació d'unes paròdies ("A la manera de..."). D'ençà que és desaparegut el setmanari "Justícia Social", no ha sortit, que sapiguem, cap més sèrie d'exercicis paròdics.

—Francesc Trabal, en el "Diari de Sabadell" advoca per la formació d'un organisme similar als "Amics de Polònia", que tramet a tothom qui ho demana un llibre-estudi sobre els joves poetes polonesos. Per què—diu—no es podria fer una cosa semblant ací, per fer conèixer més a fora els nostres poetes moderns?

—La Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona, amb el fi de col·laborar a la Festa del Llibre Espanyol, instituïda per reial decret del ministeri del Treball, Comerç i Indústria del 6 de febrer de 1926, obre un concurs per a premiar amb tres mil pessetes la millor glossa històricament raonada i dividida en tants capítols com incisos té, de l'elogi que de la nostra ciutat féu Cervantes en son immortal Quixot: "Barcelona 1), archivo

12. - EL BORINOT.

de la cortesia; 2), albergue de los extranjeros; 3), hospital de los pobres; 4), patria de los valientes; 5), venganza de los ofendidos; 6), correspondencia grata de firmes amistades, y 7), en sitio y belleza única”.

UNA NOVA COL-LECCIO

Ha sortit el primer volum de la “Collecció Maragda”, dedicada a la joventut.

Aquests volums contindran les millors produccions dels autors catalans i estrangers. El factor principal d'aquesta Collecció és la illustració.

“Penrod, actor”, que és el títol del primer volum, són unes delicioses aventures d'un noi ianqui, de l'escriptor nord-americà Booth Tarkington, i traduïdes pulcrament per C. A. Jordana, amb ilustracions de l'exquisida artista Lola Anglada.

“Collecció Maragda” té en preparació, per als volums pròxims, les següents obres:

“Les aventures d'Àlicia”, de Lewis Carroll; “Contes d'Argent”, de Lola Anglada; “L'illa de les veus”, de Stevenson; “Llegendes dels Vikings”, traduïdes per En Carles Soldevila, i originals de Joaquim Ruyra, Carles Riba i altres.

ALS ARTISTES DEL PENEDES

La nostra gent es desconeix mútuament i ignora el que té entorn, no sabent-ne la seva valor. S'ha dit que cal desamortitzar la nostra comarca, que convé precipitar el retrobament del Penedès.

De moment, com a reactiu capaç d'obrar aquest miracle, se'ns ha acudit

la celebració anyal d'una Exposició d'Art del Penedès.

Aquestes exposicions tindrien per estatge, un any darrera l'altre, les viles importants de la comarca i comprendrien aquelles manifestacions artístiques que hagin tingut el Penedès per escenacle. Així, la pintura, l'escultura, la ceràmica, la forja, l'arquitectura, etc.

Per al vinent mes d'agost és prevista la inauguració de la primera Exposició d'Art del Penedès.

Les tasques preliminars són embastades i les aportacions promeses, permeten de predir que l'acte amb el qual serà iniciada l'obra de catalogació del nostre *corpus* artístic, assolirà el més auri dels èxits.

Amb aquest vehement desig venim a convidar tots els pintors, escultors i artífexs nats al Penedès i tot aquells per als quals aquesta comarca nostra ha estat motiu d'inspiració. Tots voldríem trobar-los aplegats, a malgrat de les distàncies que poden separar-los, sota les naus del Palau d'Alfarràs, per tal com, per virtut d'aquesta unió, l'obra individual, personalíssima, inconfusible de cadascun, revifaria les cendres que guarden el foc de la nostra ànima.

LA COMISSIÓ ORGANITZADORA

Per tota mena de dades, adreceu-vos a *Manuel Benach, Guimerà, 24, Vilafranca.*—Terme d'admissió de les obres: 10 d'agost.

Bells indrets de
Catalunya

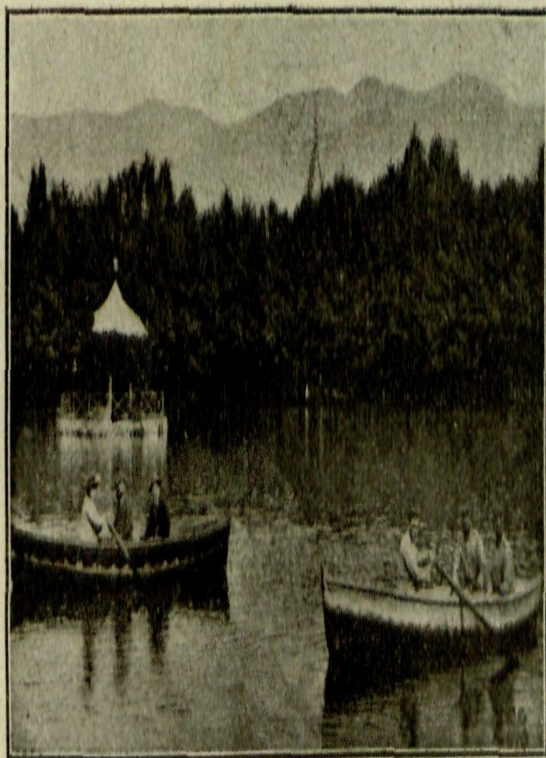
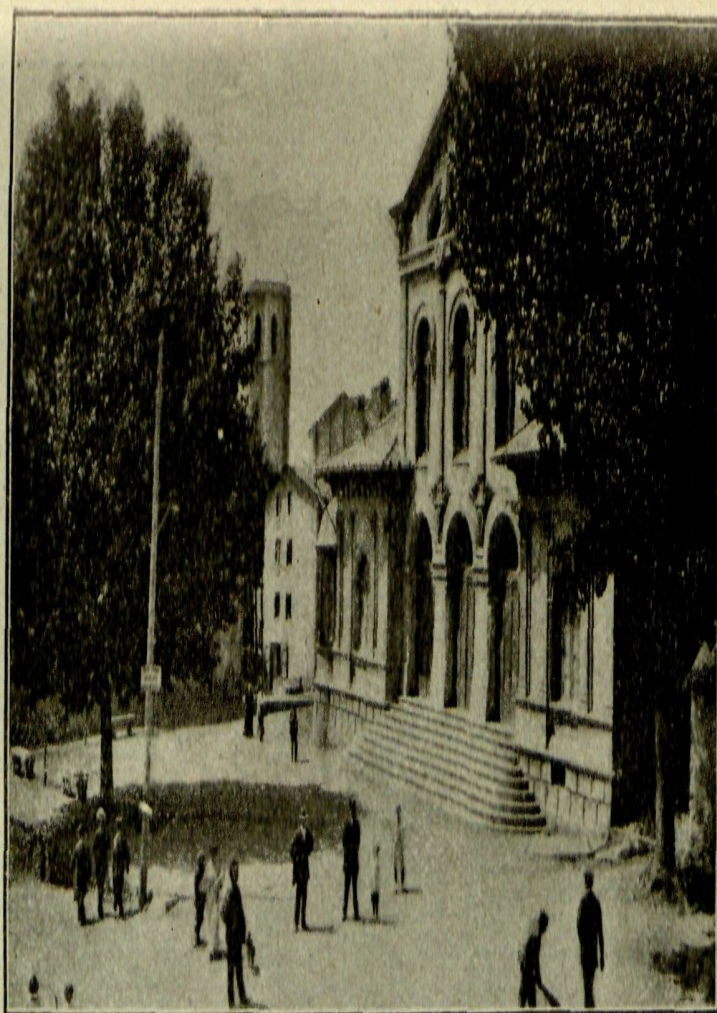

PUIGCERDÀ

EL TEATRE

EL LLAC

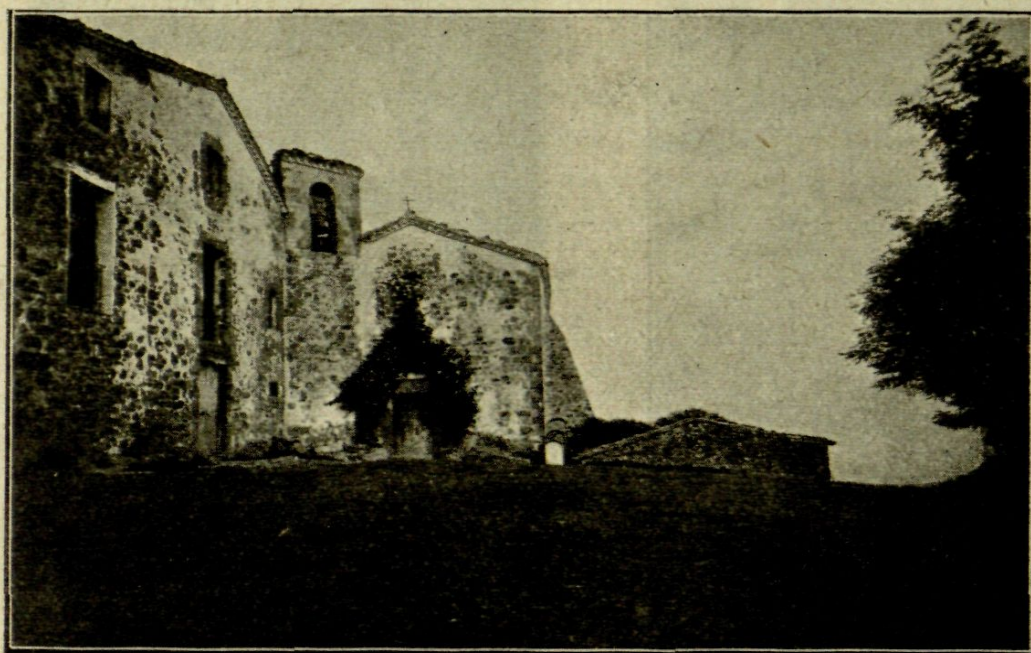
LA PLASSA

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

CATALUNYA PINTORESCA

Sant Joan de les Abadesses.—Capella de Sant Antoni.

Sant Joan de les Abadesses.
Dança típica. «Caputxes, Gambetos i el Contrapàs».

UB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

«EL BORINOT»

és e

periòdic literari
de més circuació

AQUEST NUMERO

HA PASSAT PER LA CENSURA

PELS Bells CARRERS DE MA CIUTAT

PATENTS I MARQUES

A. PASQUAL.—C. de Cent, 304, pral.

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES

F. BONET.—València, 188

Llibres, els millors

EDITORIAL POLÍGLOTA.—Petritxol, 8

Instal·lacions elèctriques, aigua i gas
RAFAEL SALA.—Corts Catalanes, 451.

Pelleteria

LE RENARD.—Corts Catalanes, 614.

MATERIAL ESCOLAR I CIENTÍFIC

(SUC. ESTEVA MARATA). R. Univer., 7

Ceràmica i Rajoles

CASIMIR VICENS.—Tallers, 72.

RIBAS I FERRER. B. REGINA

Novelles escollides.—Muntaner, 65

Mantons Manila i Mantellines

C. FONT.—Call, 1.

Llaneria i Sederia

CASA PUIG.—Call, 9.

Camiseria.—Boqueria, 36 i 38

RODRIGUEZ & FERRER

Articles Fotogràfics i Ràdio
PÉREZ I SÀBAT.—Fontanella, 18.

Art. Fotogràfics i treb. de Laboratori
E. PICAZO.—Jovellanos, 4.

Articles fotogràfics i ràdio
V. CALDÉS ARÚS.—Salmerón, 140.

Articles Viatge i Pell
LA MUNDIAL.—Salmerón, 153.

ANTIGUITATS D'ART
Carrer del Call, 28, pral.

R. ABELLÓ.—Ronda S. Antoni, 48.
Làmpares menjador, des de 10'90

Cristalleria i Alumini
CASA ACAR.—Ronda S. Antonio, 60.

Taller d'OPTICA, J. PUIGORIOL.
Carrer Muntaner, 56

VULCANITZACIÓ DE NEUMÀTICS
A. Hernàndez.—Rosselló, 199.

Fàbrica de Làmpares Elèctriques
ALFONSO MAÑES.—Villarreal, 173 bis

GANIVETERIA ROCA
Plaça del Pi, núm. 3

CAMISERIA del "Liceo"
JOAN VALLVÉ.—Sant Pau, 3.

Pianos, harmòniums: venda i afina-
ció.—Planeta, 41—L. CAMPS ARNAU.

Sastreria Econòmica.—P. Padró, 14
Trajos a plassos i al comptat

Acadèmia Tall i Confecció per a
senyoretes.—Diputació, 222, pral. 1.^a

Electricitat. - Làmpares. - Motors
Menéndez Pelayo, 103 (G.)

Sastreria Guilemany, vestits i for-
mes tots preus. P. Sol, 8, t. 1451-G

IMP. ALTES

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

SALA PARÉS
Establiments **MARAGALL**
Petritxol, 3 i 5 - BARCELONA

MOBLES FRADERA

Fradera i Ribas, s. en c.

Fabricació pròpia

Vendes a termes.
Condicions especials pel
pagament immediat.

Exposició, Despaitx i Tallers:
Calabria, 94 - Tel. 968-H
BARCELONA

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, n.º 66
Teléfon 813-S. P. - BARCELONA

**IGNASI FOLCH
I TORRES**

Una dona

Novel·la
contemporània

A TOTES
LES
LLIBRERIES

Preu:
3'50 ptes.

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS-AUTOTIPIAS

CALÇATS

**ALFONS
RASPALL**

Es serveix
bé, bo
i a bon preu

Portaferriassa, 13
BARCELONA

LLÀTZER DE TORMES

el clàssic de l'humor
demanu-lo a totes les llibreries **2**
Pessetes

Reilotgeria "El Marino"

EL MILLOR
RELOTGE
SUIS DE PRE-
CISSÍO. Garan-
tit per 10 anys
i únic que du-
rant els cinc
primers
s'adoba
de franc en tota
mena de espat-
llament.

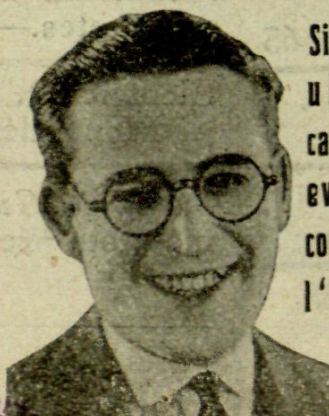

PER ENCARREGS:
JAUME ROCA,
Ordre, 136,
Sant Andreu.
JOSEP TO-
RRUELLA,
Pipollés, 73,
St. Martí.
MERCE-
RIA «Bell Ca-
prici», Carmel,
50, Les Corts.

CENTRAL I TALLER D'ADOBES:

Jaume Fonollosa, Canvis Vells, 8.

Bisuteria fina. - BARCELONA

Si els seus
ulls es
cansen pot
evitar-ho
consultant
l'òptic
profes-
sional

J. Ruiz Urrea
Ronda Sant Antoni, 61
No confongui el numero. - Entrada per l'escala.

FÀBRICA DE LLONGANISSES
la millor de la nostra terra

TELEFONS

A Seu d'Urgell, n.º 124
A Barcelona, n.º 2023
A Sitges, n.º 1383

Demanu a tot arreu la marca

ELS PIRINEUS
Quingles i Escaler
CASTELLCIUTAT
(Seu d'Urgell)

100/172